

Arrest

nr. 64 661 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 maart 2011 tot beëindiging van het verblijfs-recht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. GARDIN, loco advocaat P. STAELENS en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 24 mei 2009 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan als echtgenote. Op 8 oktober 2009 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 15 maart 2010 wordt de echtscheiding tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg van Brugge. Op 13 april 2010 werd het vonnis waarbij de echtscheiding wordt uitgesproken aan de verzoekende partij betekend.

Op 4 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van M., C. (...) geboren te (...), op (...) en van Kameroenese nationaliteit Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard.

Uit de documenten van het administratief dossier blijkt dat op 15.03.2010 de echtscheiding tussen betrokkenen werd uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge.

Er bleek eveneens uit het administratief dossier dat betrokkene slachtoffer kon zijn van huiselijk geweld en dus voldeed aan de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene werd daarom in een schrijven dd 08.07.2010 uitgenodigd om documenten voor te leggen die aantonen of zij zich in deze uitzonderingsvoorwaarde bevindt

Na onderzoek van de aangebrachte documenten blijkt dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij slachtoffer is van huiselijk geweld.

Zij voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarde gesteld in artikel 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980 en bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Eerste Middel

Schending artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991

II.1.1. In de bestreden beslissing valt dus te lezen dat de verzoekende partij haar verblijfsrecht wordt ingetrokken ingevolge de ontbinding van het huwelijk tussen de verzoekende partij en dhr D. (...).

Ter zake maakt de bestreden beslissing terecht verwijzing naar het artikel 42 quater §1,4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42 quater §1,4° Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Art. 42quater. § 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Ingevolge de verwijzing naar dit artikel van de Vreemdelingenwet begrijpt de verzoekende partij dat de reden voor de intrekking van haar verblijfsrecht ligt in het feit dat haar huwelijk met dhr D. (...)ontbonden werd verklaard.

De verwijzing naar artikel 42quater, §1,4° Vreemdelingenwet is dus de formalisering van het wettig motief, in de tekst van de bestreden beslissing, waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

Deze formalisering van het juridisch motief in de tekst van de bestreden beslissing laat de verzoekende partij toe de bestreden beslissing te begrijpen.

In dit opzicht schendt de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 niet.

II.1.2. In de tekst van de bestreden beslissing, beslissing die uiteraard conform de strenge vereisten van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 formeel gemotiveerd dient te worden, valt vervolgens het volgende te lezen (eigen onderlijning):

Er bleek eveneens uit het administratief dossier dat betrokkene slachtoffer kon zijn van huiselijk geweld en dus voldeed aan de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42 quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene werd daarom in een schrijven dd 08.07.2010 uitgenodigd om documenten voor te leggen die aantonen dat zij zich in deze uitzonderingsvoorwaarde bevindt.

Na onderzoek van de aangebrachte documenten blijkt dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij slachtoffer is van huiselijk geweld.

Zij voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarde gesteld in artikel 42 quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980 en bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

II.1.3. In de tekst van de bestreden beslissing wordt dus als volgt juridisch geformaliseerd aan welke uitzonderingsvoorwaarde zij niet voldoet om in aanmerking te komen als slachtoffer van huiselijk geweld:

Zij voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarde gesteld in artikel 42 quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980 en bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Artikel 42 quater, § 4, 1° Vreemdelingenwet luidt:

Art. 42quater.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

II.1.2. In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat de verzoekende partij niet het slachtoffer werd van huiselijk geweld omdat zij niet kan aantonen dat haar huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd waarvan minstens één jaar in het Rijk.

De verzoekende partij begrijpt hoegenaamd niets van deze redenering: wat heeft huiselijk geweld immers te maken met de duur van het ontbonden huwelijk?

Wil de verwerende partij misschien bedoelen dat huiselijk geweld pas au sérieux wordt genomen wanneer het drie jaar aanhield? (Waarvan minstens één jaar mishandeling in het Rijk)

De verzoekende partij begrijpt daarnaast helemaal niet waarom zij documenten gevraagd werd die aantonen dat zij zich in de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42 quater § 4 Vreemdelingenwet bevindt.

Haar huwelijk met de heer D. (...) heeft zelfs geen jaar geduurd, laat staan drie jaar waarvan tenminste één in het Rijk - de verwerende partij is hier, zoals ook blijkt uit het administratief dossier, perfect van op de hoogte.

Het is dan ook een raadsel waarom de verzoekende partij documenten overeenkomstig van artikel 42 quater § 4 Vreemdelingenwet werden gevraagd.

II.1.3. De verzoekende partij heeft op vraag van de gemeente Brugge dan maar de documenten overgelegd als weergegeven onder randnummer I.13.

II.1.4. De verzoekende partij begrijpt niet dat in de bestreden beslissing enerzijds gemotiveerd wordt dat betrokkene slachtoffer kon zijn van huiselijk geweld maar dat zij toch haar verblijfrecht wordt ingetrokken aangezien i.c. niet voldaan was aan de vereiste minimumduur van drie jaar van het ontbonden huwelijk.

De verzoekende partij meent dat hieruit volgt dat de thans bestreden beslissing strijdt met artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991

II.1.5. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.¹

'A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht Mechelen, Kluwer, randnummer 759.

II.1.6. Het normdoel van de formele motiveringsplicht bestaat er dus in de bestuurde in staat te stellen de juridische en feitelijke motieven te begrijpen die de thans bestreden beslissing gronden.

II.1.7. Dit is in casu niet het geval: de verzoekende partij begrijpt hoegenaamd niet hoe de omstandigheid dat haar huwelijk inderdaad geen drie jaar duurde (automatisch) zou impliceren dat zij niet het slachtoffer werd van huiselijk geweld, a fortiori niet nu in de bestreden beslissing zelfs staat te lezen dat aanvankelijk bleek dat betrokkene slachtoffer kon zijn van huiselijk geweld.

Hieruit volgt dat de thans bestreden beslissing strijdt met artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Het eerste middel is gegrond.

II.2. Tweede Middel

Schending van de materiële motiveringsverplichting

II.2.1. In de bestreden beslissing staat dus te lezen dat betrokkene slachtoffer kon zijn van huiselijk geweld.

In het administratief dossier - althans in de versie die de raadsman van de verzoekende partij van de verwerende partij mocht ontvangen - steekt welgeteld dan ook een Proces verbaal waarin de verzoekende partij haar getuigenis mocht geven aan welke vernederende behandelingen zij blootgesteld werd tijdens haar huwelijk.

Het betreft PV nr 006574/10 d.d. 24 maart 2010

Teneinde terug een relatie te verkrijgen bedreigde hij mij meermaals en dreigde naar de politie te gaan teneinde mij aan te klagen wegens prostitutie als ik niet zou ingaan op zijn vraag om onze relatie terug op te starten. Hij had namelijk tijdens onze relatie foto's genomen van mij in lingerie en deze gebruikte hij nu tegen mij teneinde mij te dwingen om een relatie te hebben met hem

II.2.2. Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat dhr D. (...) de verzoekende partij afperste en chanteerde met het publiek maken van intieme mails, mails die dhr D. (...) op volstrekt illegale wijze ontvreemde van de verzoekende partij.

Hieruit blijkt dus duidelijk dat de verzoekende partij weldegelijk het slachtoffer werd van huiselijk geweld.

Het huiselijk geweld manifesteerde zich in casu onder de vorm van afpersing en chantage.

II.2.3. De verzoekende partij meent dan ook dat de stelling van de verwerende partij alsof de verzoekende partij niet het slachtoffer werd van huiselijk geweld, materieel incorrect is.

De verzoekende partij meent dat deze onware stelling uit de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt.

De materiële motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot het eindigen van het verblijfsrecht, impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit. Cf. daaromtrent DE STAERCKE

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

II.2.4. Aangezien de bestreden beslissing ervan uitgaat dat de verzoekende partij niet het slachtoffer werd van huiselijk geweld, terwijl dit net wel het geval was, en de verwerende partij omwille hiervan oordeelde dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij moet ingetrokken worden, strijdt de thans bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is gegrond."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In haar eerste middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991.

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft

kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek laat verwerende partij het volgende gelden. Verzoekster houdt voor dat in de bestreden beslissing enerzijds gemotiveerd wordt nopens de uitzonderingsvoorwaarde van huiselijk geweld, terwijl anderzijds naar art. 42quater §4, 1° van de wet verwezen wordt, dat betrekking heeft op de uitzonderingsvoorwaarde indien het huwelijk ten minste drie jaar geduurd heeft, waarvan minstens 1 jaar in het rijk.

De verwerende partij laat gelden dat, zoals ook duidelijk blijkt uit het geheel van de motieven, de vermelding van art. 42quater §4, 1° een materiële vergissing betreft en de gemachtigde onbetwistbaar de uitzondering van art. 42quater §1,4° van de Vreemdelingenwet beoogde.

In de bestreden beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd nopens het gegeven dat verzoekster het slachtoffer kon zijn van huiselijk geweld, doch dit niet heeft aangetoond; terwijl art. 42quater §4, 4° als volgt luidt: "4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° e n 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld".

Inderdaad wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

(...)

Er bleek eveneens uit het administratief dossier dat betrokkene slachtoffer kon zijn van huiselijk geweld en dus voldeed aan de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene werd daarom in een schrijven dd 08.07.2010 uitgenodigd om documenten voor te leggen die aantonen of zij zich in deze uitzonderingsvoorwaarde bevindt.

Na onderzoek van de aangebrachte documenten blijkt dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij slachtoffer is van huiselijk geweld.

Zij voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarde gesteld in artikel 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980 en bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken".

De vermelding van §4, 1° in plaats van §4, 4° betreft overduidelijk een materiële vergissing, die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

In het schrijven van 08.07.2010 werd verzoekster trouwens uitgenodigd om 'bewijzen van huiselijk geweld' e.a. voor te leggen, hetgeen andermaal bevestigt dat de gemachtigde de uitzonderingssituatie van huiselijk geweld (te weten art. 42quater §4, 4° van de wet) bedoelde.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden; haar beschouwingen al zou de gemachtigde het huiselijk geweld koppelen aan een duur van drie jaar zijn werkelijk al te gek voor woorden, en niet ernstig.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid besliste geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegte van recht werd gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing genoegzaam ondersteunen.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

- Betreffende een tweede middel van verzoekster.

In haar tweede middel voert verzoekster een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zij betoogt dat de stelling dat verzoekster niet heeft aangetoond het slachtoffer te zijn van huiselijk geweld, niet correct is en verwijst naar een pv dd. 24.03.2010.

Verzoekster haar beschouwingen falen in feite en in rechte.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde wel degelijk kennis heeft genomen van het pv nr. 006574/10, dat zich in het administratief dossier bevindt. Net gelet op de beweringen die verzoekster heeft geuit t.a.v. de politie, heeft de gemachtigde vastgesteld, zoals ook uitdrukkelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat "uit het administratief dossier bleek dat betrokkene slachtoffer kon zijn van huiselijk geweld en dus voldeed aan de uitzonderingsvoorwaarde (...)".

Zodoende heeft gemachtigde verzoekster bij schrijven dd. 08.07.2010 uitgenodigd om binnen de drie maanden vanaf betekening van het schrijven, hetgeen eveneens op 08.07.2010 is gebeurd, 'bewijzen van huiselijk geweld' e.a. voor te leggen.

Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier heeft verzoekster op 28.12.2010 stukken nopens haar tewerkstelling en inschrijving bij het onafhankelijk ziekenfonds voorgelegd, evenals een verklaring geen steun van het OCMW, en heeft zij op 21.01.2011 bijkomende bewijzen van tewerkstelling voorgelegd. Evenwel heeft verzoekster nagelaten de opgevraagde bewijzen van huiselijk geweld bij te brengen, zij legde dienomtrent geen enkel stuk neer.

De gemachtigde heeft dan ook terecht vastgesteld dat "na onderzoek van de aangebrachte documenten blijkt dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij slachtoffer is van huiselijk geweld".

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie R.v.St. nr. 166.820 dd. 17 januari 2007).

Het feit dat verzoekster het niet eens is met de appreciatie van de gemachtigde, leidt op zich niet tot een schending van de Vreemdelingenwet en maakt op zich geen middel tot vernietiging uit. Verzoekster betwist overigens ook niet dat zij, nadat het schrijven van 08.07.2010 haar werd betekend, geen bewijzen van huiselijk geweld heeft bijgebracht.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, waarbij artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet bedoeld wordt daar de verzoekende partij nog geen drie jaar gehuwd was en op 15 maart 2010 uit het echt gescheiden is en dat uit de aangebrachte documenten niet blijkt dat de verzoekende partij slachtoffer is van huiselijk geweld.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen,

derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift meent dat de verwerende partij het huiselijk geweld gekoppeld heeft aan een verblijfsduur van drie jaar in het Rijk en de verzoekende partij stelt dat ze niet begrijpt waarom de verwerende partij dit gedaan heeft, berust dit op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 24 mei 2009 de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd heeft. Op 8 oktober 2009 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een beslissing overeenkomstig het model van bijlage 21 betreft, met name een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij is genomen in uitvoering van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit. Artikel 54 van dit besluit bepaalt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Voornoemd artikel 54 verwijst naar de artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet. De in voorliggend geval relevante bepaling, met name artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de rechtbank van eerste aanleg van Brugge op 15 maart 2010 de echtscheiding tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot uitgesproken heeft. Dit wordt door de verzoekende partij ook niet betwist. Daar uit het PV van 24 maart 2010 blijkt dat de verzoekende partij slachtoffer kon zijn van huiselijk geweld, werd op 8 juli 2010 – vooraleer het verblijfsrecht van de verzoekende partij in te trekken – aan de verzoekende partij gevraagd om binnen de drie maanden na betekening, bewijzen binnen te brengen dat ze slachtoffer is van huiselijk geweld, bewijzen van inkomsten als werknemer of zelfstandige, documenten met betrekking tot andere inkomsten, bewijs van ziekteverzekering en een recent bewijs dat ze niet ten laste van het OCMW. Ter terechtzitting erkent de verzoekende partij dat ze in kennis werd gesteld van het verzoek van 8 juli 2010. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 28 december 2010 stukken betreffende haar tewerkstelling, inschrijving bij het onafhankelijk ziekenfonds en een verklaring geen steun van het OCMW te ontvangen neergelegd heeft. Op 21 januari 2011 heeft de verzoekende partij bijkomende stukken omtrent haar tewerkstelling neergelegd. De verzoekende partij heeft echter geen bewijzen van huiselijk geweld tijdens het huwelijk bijgebracht. Hieruit blijkt dus dat de verwerende partij onderzocht

heeft of de verzoekende partij voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden zoals bepaald in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat, gelet op de door de verzoekende partij bijgebrachte documenten, ze niet aannemelijk maakt dat ze tijdens haar huwelijk slachtoffer van huiselijk geweld was. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening gehouden heeft met de PV's van 24 maart 2010 en van 3, 10 en 11 mei 2010, maar geoordeeld heeft dat de verklaringen opgenomen in deze PV's op zich niet voldoende zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij slachtoffer is van huiselijk geweld *tijdens* het huwelijk. De feiten, voor zover ze kunnen gekwalificeerd worden als 'geweld' dateren van vóór het huwelijk of van na de uitspraak betreffende de echtscheiding. Enkel pagina 5 van het PV van 24 maart 2010 heeft betrekking op feiten die zich voordeden *tijdens* het huwelijk. Daarom heeft de verwerende partij om bijkomende bewijsstukken gevraagd. De verzoekende partij heeft nagelaten om bijkomende bewijsstukken bij te brengen. In casu is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat de PV's van 24 maart 2010 en van 3, 10 en 11 mei 2010 op zich onvoldoende zijn om te besluiten dat de verzoekende partij slachtoffer is van huiselijk geweld tijdens het huwelijk. De verwerende partij heeft terecht om bijkomende bewijsstukken gevraagd. In zoverre de verzoekende partij stelt dat ze slachtoffer is van chantage en afpersing door haar ex-echtgenoot en dat ze daarom beschouwd dient te worden als slachtoffer van huiselijk geweld, wordt erop gewezen dat de verzoekende partij geen bijkomende bewijzen bijbrengt dat ze door haar ex-echtgenoot afgeperst wordt. Uit de PV's blijkt dat de verzoekende partij pas na de uitspraak over haar echtscheiding gestalkt werd door haar ex-echtgenoot. De Raad herinnert eraan dat artikel 42quater, §4, 4° lid van de Vreemdelingenwet het beëindigen van het verblijf wil voorkomen indien de vreemdeling slachtoffer van huiselijk geweld was tijdens het huwelijk. Daarenboven toont de verzoekende partij niet aan dat de 'stalking' waarvan ze haar echtgenoot beschuldigd gelijkgesteld kan worden met huiselijk geweld zoals bepaald in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont niet aan dat ze zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt.

Waar in de bestreden beslissing verwezen wordt naar artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet, betreft dit een materiële vergissing, die niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden. Uit de motivering van de bestreden beslissing en uit de brief van 8 juli 2010 blijkt dat artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet en niet artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet bedoeld wordt, te meer uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de juridische grondslag van de bestreden beslissing begrepen heeft.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Het middel is niet gegrond.

2.2. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

II.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuurde verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2 J. DE STAERCKE, *Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19*

II.3.2. Terzake kan verwezen worden naar arrest Nr. 18.597 d.d. 10 november 2008 van Uw Raad en naar arresten 67.411 d.d. 2 februari 2007 en 154.954 d.d. 14 februari 2006 van de Raad van State.

II.3.3. In het administratief dossier zijn tal van stukken te vinden (cf. s.) die dhr D. (...) op de meeste illegale wijze ontvreemde van de verzoekende partij en die blijkbaar gevoegd werden door dhr D. (...) bij de vele klachten die hij neerlegde tegen de verzoekende partij.

Het is een volstrekt raadsel voor de verzoekende partij waarom de verwerende partij enkel de bijlagen aan de PV's die ze ontving aan het administratief dossier toevoegde en niet de processen verbaal zelf.

Het is voor de verzoekende partij een volstrekt raadsel hoe de aan haar ontstolen emailcommunicatie - die dateert EN afgeprint werd voor het huwelijk en waar dhr D. (...) dus niet het minste recht op heeft - in het administratief dossier is terechtgekomen.

De cel openbaarheid van bestuur van de verwerende partij kon hier geen verklaring voorbidden.

II.3.4. De verzoekende partij kan zich niet inbeelden - zoals dhr D. (...) nochtans beweert in de door hem aangebrachte stukken in het administratief dossier - dat de verwerende partij nauw samengewerkt heeft met dhr D. (...) om het verblijfsrecht van de verzoekende partij in te trekken.

Dhr D. (...) heeft immers uiteraard totaal geen uitstaans met de beslissing van de verwerende partij om het verblijfsrecht van de verzoekende partij in te trekken.

Het lijkt de verzoekende partij dan ook hoogst onwaarschijnlijk dat dhr D. (...) de door hem gestolen emailcommunicatie zelf heeft kunnen toevoegen aan het dossier.

Indien dit toch wel het geval zou zijn dat staat de gegrondheid van het derde middel ipso facto vast: dit zou immers betekenen dat de verwerende partij haar onderzoek laat voeren door iemand totaal onbevoegds die zelfs het recht niet heeft om inzage te krijgen in het dossier.

II.3.5. De enige plausibele verklaring die de verzoekende partij kan bedenken om te verklaren hoe de aan haar ontstolen emailcommunicatie in het administratief dossier terecht kwam is dat deze informatie ook figureert in een strafdossier dat door het parket van Brugge aan de verwerende partij werd overgemaakt.

Op de kwestieuze mails is bovenaan bijna steeds te lezen "bijlage bij PV Nr..."

Als dit de verklaring vormt waarom de verwerende partij rekening hield met deze wederrechtelijk verkregen stukken, dan dringt de vraag zich natuurlijk meteen op waarom de verwerende partij de processen verbaal opgesteld op vraag van de verzoekende partij niet werden opgenoemen in het administratief dossier.

Indien de verwerende partij beslist dat emails die door de ex echtgenoot werden gestolen van de verzoekende partij in het administratief dossier kunnen worden opgenomen dan diende ze dit ook te besluiten voor de processen verbaal die opgesteld werden op verzoek van de verzoekende partij.

Deze PV's (die uiteraard bestaan, cf. stukken) moeten immers in hetzelfde strafdossier figureren, strafdossier dat dus blijkbaar werd overgemaakt aan de verwerende partij.

De ettelijke PV's die werden opgesteld op verzoek van de verzoekende partij ingevolge het vandalisme, terroriseren en achtervolgen door dhr D. (...) worden als stukken gevoegd.

Het merendeel van deze PV's dateert van voor de datum van de thans bestreden beslissing en tonen ten overvloede aan dat de verzoekende partij weldegelijk het slachtoffer werd van huiselijk geweld.

Zo maakt dhr D. (...) er bijvoorbeeld de gewoonte van om de wagen van de verzoekende partij te bekrassen en zodanig te vandaliseren dat zij hiervoor enorme kosten dient te maken.

Deze PV's worden allemaal gevoegd aan huidig beroepschrift.

Hieronder wordt een overzicht gegeven van de klachten die de verzoekende partij neerlegde in de periode 13 december 2008 tot 21 november 2011 tegen de dhr D. (...) en die duidelijk aantonen dat de verzoekende partij weldegelijk het slachtoffer werd van huiselijk geweld."

(...)

Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat de verzoekende partij het slachtoffer werd van huiselijk geweld.

II.3.6. De verzoekende partij kan niet ontkennen dat zij deze stukken niet zelf had gevoegd aan het administratief dossier door deze neer te leggen bij de dienst vreemdelingenzaken van de stad Brugge.

Ter zake kan er uiteraard op gewezen worden dat de verwerende partij nooit (en zeker al niet direct) aan de verzoekende partij had duidelijk gemaakt welke stukken (aard) zij diende te voegen.

Ter zake kan ook naar de logische aannahme van de verzoekende partij verwezen worden dat deze stukken automatisch in het administratief dossier terecht komen. De verzoekende partij gaat er immers van uit dat de verwerende partij (dienst vreemdelingenzaken) en de parketten goed samenwerken.

Het dienst genoteerd dat deze veronderstelling van de verzoekende partij, behalve logisch, ook grotendeels blijkt te kloppen: de gestolen stukken die haar ex echtgenoot neerlegde bij de politie kwamen immers wel automatisch in het administratief dossier terecht.

II.3.7. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij - door enkel stukken te voegen aan het administratief dossier die nadelig zijn voor haar en niet deze te voegen die onmiskenbaar huiselijk

geweld in hoofde van dhr D. (...) indiceren - het principe van zorgvuldige feitenvinding heeft geschonden.

De verzoekende partij meent dat deze onzorgvuldige feitenvinding geresulteerd heeft in een manifest onvolledig administratief dossier dat aan de oorzaak ligt van de manifest verkeerde beslissing van de verwerende partij dat de verzoekende partij niet het slachtoffer is geworden van huiselijk geweld, (cf tweede middel)

Het derde middel is gegrond."

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de bestreden beslissing:

"In haar derde middel voert verzoekster een schending aan van het zorg en van zorgvuldige feitenvinding. Ter ondersteuning poogt verzoekster voor te houden dat de "aan haar ontstolen emailcommunicatie" wederrechtelijk in het administratief dossier is terechtgekomen.

Verzoekster haar beschouwingen missen elke grondslag.

Zoals verzoekster ook zelf aangeeft vormen de e-mails van verzoekster bijlagen aan de proces-verbalen van de politie (zie o.m. de 9 bijlagen aan het pv nr. 009478/10, waarvan bijlage 3 - 6 en 9 e-mailverkeer van verzoekster vormen), die aan de gemachtigde werden bezorgd en aan het dossier werden toegevoegd.

Zoals blijkt uit het pv nr. 009478/10 van 11.05.2010 heeft dhr. D. (...) deze e-mails voorgelegd aan de politie: "ten bewijzen dat zij zich bezig hield met andere mannen legt de man bewijzen voor onder de vorm van mailberichten. Uit deze berichten blijkt dat deze contacten van de vrouw meer behelsen dan louter vriendschappelijke basis. "

De bewering dat de gemachtigde beroep zou hebben gedaan op de ex-echtgenoot van verzoekster om een onderzoek te voeren is werkelijk te gek voor woorden, en geenszins niet worden aangenomen.

Verzoeksters beschouwingen falen eveneens in feite waar zij poogt voor te houden dat enkel de bijlagen aan de pv's zijn toegevoegd aan het dossier, en niet de pv's zelf. Terwijl, zo blijkt uit de stukken van het dossier, ook de verhoren van verzoekster zelf bijlagen aan de pv's uitmaken (zie o.m. de bijlage 01 aan het pv van 006574/10, zijnde het verhoor dd. 15.04.2010).

De gemachtigde heeft kennis genomen van de verscheidene pv's met bijlagen, waaruit bleek dat verzoekster het slachtoffer kon zijn van huiselijk geweld, zodat hierover verduidelijking werd gevraagd aan verzoekster bij schrijven dd. 08.07.2010 waarbij verzoekster werd uitgenodigd om binnen de drie maanden vanaf betekening van het schrijven, hetgeen eveneens op 08.07.2010 is gebeurd, 'bewijzen van huiselijk geweld' e.a. voor te leggen.

Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier heeft verzoekster op 28.12.2010 en 21.01.2011 stukken nopens haar tewerkstelling voorgelegd, doch heeft zij nagelaten de opgevraagde bewijzen van huiselijk geweld bij te brengen, zij legde dienomtrent geen enkel stuk neer.

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de bestreden beslissing terecht is genomen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog voorhoudt dat uit de pv's zou blijken dat haar ex-echtgenoot haar wagen zou hebben bekrast en gevandaliseerd, merkt verwerende partij op dat dit eenzijdige beschouwingen uitgaande van verzoekster zijn. terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, het weze herhaald, na kennisname van de inhoud van de pv's (die allen dateren van vóór datum van het schrijven dd. 08.07.2010), aan verzoekster op 08.07.2010 heeft verzocht bewijzen van huiselijk geweld e.a. voor te leggen, hetgeen verzoekster heeft nagelaten.

De gemachtigde heeft dan ook, gelet op de stukken van het dossier, terecht geoordeeld dat verzoekster "niet afdoende heeft aangetoond dat zij slachtoffer is van huiselijk geweld".

Het loutere feit dat verzoekster er een andere visie op na houdt, maakt vanzelfsprekend niet dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze zou genomen zijn. Verwerende partij benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidtoezicht van de bestreden beslissing kan uitoefenen. De Raad is niet bevoegd zich in de plaats te stellen van de overheid.

Terwijl het eerder verzoekster is die onzorgvuldig heeft gehandeld door geen bewijzen van huiselijk geweld voor te leggen, ofschoon zij hiertoe uitdrukkelijk verzocht werd bij schrijven dd. 08.07.2010; en zij pas voor het eerst in haar verzoekschrift tot annulatie dienomtrent een redenering ontwikkelt, hetgeen vanzelfsprekend niet dienstig is nu dit niet t.a.v. de gemachtigde werd geuit vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoekster erkent overigens dat zij zelf heeft nagelaten stukken te voegen aan het dossier, terwijl zij werkelijk niet ernstig is waar zij meent dat, niettegenstaande de duidelijke inhoud van de brief van 08.07.2010, zij ervan mocht uitgaan dat alle nodige informatie door het parket zou worden toegevoegd aan het administratief dossier (daar waar zij eerst kritiek had op het gegeven dat de pv's met bijlage waaronder e-mails van verzoekster die door haar ex-echtgenoot aan de politie zijn afgegeven, zijn bezorgd aan de gemachtigde en gevoegd in het administratief dossier).

Verzoekster heeft nagelaten bewijzen van huiselijk geweld voor te leggen, ofschoon zij hiertoe expliciet is verzocht bij schrijven dd. 08.07.2010, en dient hiervan de gevolgen te dragen.

De beschouwingen van de verzoekende partij zijn dan ook niet meer dan ongestaafde, vage en niet ernstige beweringen, en kunnen niet worden aangenomen. Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.”

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij met alle stukken van het administratief dossier rekening heeft gehouden. Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij de bestreden beslissing steunt op de e-mails en andere documenten die de ex-echtgenoot van de verzoekende partij aan de verschillende PV's toegevoegd heeft en waarvan de verzoekende partij stelt dat deze documenten onrechtmatig verkregen werden, berust dit op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Ten eerste steunt de bestreden beslissing zich op het gegeven dat de echtscheiding van de verzoekende partij en haar echtgenoot op 15 maart 2010 door de rechtbank van eerste aanleg te Brugge uitgesproken werd. Ten tweede steunt de verwerende partij zich op het gegeven dat de door de verzoekende partij bijgebrachte documenten niet aantonen dat zij slachtoffer is van huiselijk geweld tijdens het huwelijk, waardoor zij niet voldoet aan de uitzonderingsbepalingen zoals bepaald door artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegde merkt de Raad op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuiniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken werden daarenboven niet aan verweerder overgemaakt ten tijde van de aanvraag, zodat deze er ook geen rekening mee kon houden. Waar de verzoekende partij stelt dat ze meende dat de verwerende partij goed samenwerkt met de parketten en dat zij regelmatig stukken naar elkaar doorsturen, wijst de Raad erop dat de verwerende partij expliciet aan de verzoekende partij gevraagd heeft om bijkomende stukken in te dienen en dat de verzoekende partij nagelaten heeft stukken omtrent het huiselijk geweld bij te brengen. Nochtans werd dit uitdrukkelijk aan de verzoekende partij gevraagd. Het komt de Raad voor dat de verzoekende partij in casu niet zorgvuldig geweest is. De verzoekende partij maakt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN